

הרצאה מס' 254 : SURRENDER - התמסרות

תרגום מעודכן 2014 (עדכון של תרגום 2007) על ידי אליה.

ידידי האהובים, אורו של האחד הנצחי זורם אליכם בברכה, אליכם ואל המאמץ שאתם עושים שהוא מקודש מעצם מחויבותכם לשרת את האלוהים ואת תכניתו האבולוציונית המרהיבה.

יד האלוהים ניכרת ברבות מן התופעות הארציות. נוכחותו מורגשת בחדות ובברור, כמו גם היעדרו, כאשר אתם חוסמים אותה. הטבע הוא אחד המופעים הארציים בו היצירתיות האלוהית של הרוח הנצחית ניכרת תמיד. אינכם יכולים שלא להתפעל מהתבונה והחזון הנגלים בפרטים הקטנים ביותר שתוכננו להגן, לתמוך ולתחזק כל מין וזן בטבע. השפע, היופי והעושר הנגלים בכל יצירי הבריאה מצהירים בבהירות שרק התודעה העצומה מכל, הנרחבת ביותר שניתן כלל לדמיין, יכולה הייתה להמציא את המערכות הרבות המקיימות את החיים על פני האדמה.

כיום ברור למספר רב של אנשים שאיזונו של הטבע מופרע משום חוסר ההתחשבות ותאוות הבצע של בני האדם. המודעות ההולכת וגוברת לאחרונה בעניין זה היא חשובה ביותר. קיים היבט בטבע הנדמה כעומד בסתירה לאהבה האלוהית, היבט הנדמה כאכזר. הכוחות ההרסניים בטבע, הסופות, השיטפונות ורעידות האדמה אכן קיימים, אך כשמביטים בהם מזווית ראייה אחרת נוכחים שאלו משברים הכרחיים שכל הוויה חייבת לעבור כדי לכונן מחדש הרמוניה פנימית עם החוק האלוהי (divine law).

גילויים אחרים של אכזריות הטבע נופלים לקטגוריה אחרת. לדוגמה, אפשרי שמין אחד תלוי באחר כדי לשמר את חייו, כלומר הישרדות על חשבון האחר, דהיינו טורפים וקורבנות. למרות שכל הקורבנות תמיד מצוידיים באמצעי הגנה מסוימים כדי לתת להם סיכוי הוגן, הרי שבהסתכלות רחבה זן אחד משמש לקיומו של האחר. תנאים אלו תורמים לקיומו של איזון כולל בטבע. ובכל זאת הרג של בעל חיים אחד על ידי בעל חיים אחר לצורך תזונתו נדמה כאכזרי וכמכחיש את נוכחות האל. נכון גם שחיות לעולם אינן מתמכרות להרג ולהשמדה שלא לצורך כפי שמסוגלים בני האדם. התודעה המפותחת יותר של המין האנושי היא שיכולה תמיד לבחור לתעל את המעשה האנושי בכיוון לטוב או לרע. ובכל זאת זה נראה במובן מסוים טראגי שהחיה חייבת לסבול חרדה וכאב כדי לשרת את מכלול תהליך החיים.

אני רוצה שתבינו עכשיו שתופעה זו בטבע משקפת במדויק את מצב התודעה האנושית שהיא דואלית, בהיותה צירוף בין טוב ורע. תפיסותיו (beliefs) של המין האנושי תמיד מאופיינות על ידי קוטביות זו. מאחר וסך כל תפיסותיו של המין האנושי הן היוצרות את סביבת החיים שלכם, שדה הקיום/הספירה הארצית (the earth sphere) משקפת קוטביות זו במדויק. מצב הקוטביות ניתן לאבחנה גם בתופעות הנידחות ביותר אשר לכאורה אין דבר בינן לבין מצב המודעות האנושית. בעוד תופעות אלו מדווחות כעובדות שנוצרו באופן עצמאי בנפרד מתפישות, גישות, תחושות וכוונות אנושיות, במציאות - זה לעולם איננו כך. כל ספירה (sphere), מרחב, או עולם, מן הנמוך ביותר ועד הגבוה ביותר, הם תמיד שיקוף מוחלט של מצב התודעה הכולל של כל אלו אשר נאספו וכאו אל תוך מרחב זה. נאמר רבות שגן העדן והגיהנום אינם אלא מצבי תודעה. זה נכון באחד המובנים. אולם אותם האנשים המצהירים הצהרה זו, לעתים קרובות מתעלמים מכך שמצבי מודעות יוצרים אפילו את התנאים הפיזיים השוררים בתוך עצמם ומסביב להם.

אם העולם הזה משקף את צירוף שני הקצוות היוצרים קוטביות זו, הרי שקיימים ודאי עולמות אחרים שבהם הקצה האחד גובר עד כדי כך על הקצה האחר, שהקוטביות נעלמת. במרחבים של רוע או גיהנום יתגלו אז רק כאב, פחד וסבל, ללא כל יופי, בעוד מרחבים של טוב לא יתקיימו כלל כאב, פחד וסבל. דמיינו עולם שבו הנמר והאיילה חיים בחברות אוהבת! בעולם כזה שום יצור חי אינו זקוק לחייו של האחר כדי לקיים את חייו שלו.

האמנות לעתים משקפת עולם מלא אושר זה, שכן הנשמה האנושית יודעת אותו לעומק וכמהה לחזור אליו. כך ציירים, מוזיקאים, משוררים ורקדנים חושפים מעט מאותו עולם שלם ומאושר, שבו דבר אינו כמל ודבר אינו חדל, שבו החיים מוצאים לנצח ביטויים חדשים לתפארה, ללא כל שבר במודעות שימחה (ימנע) את המשכיות החיים. אלה מכם אשר מוכנים למצב תודעה זה או קרובים אליו, יחוו ביטויים אמנותיים מעין אלו או את ביטוי מלא היופי של הטבע כמרפאים ומרגיעים עד מאד, כמעודדים וכנחשקים ביותר. אולם לאלו ששקועים עדיין עמוק באפילה, ביטויים ותזכורות אלוהיות כגון אלה מכאיבים בה במידה שהם מזינים לנפשות המוארות יותר. זו הסיבה לכך שאין אור, אין

אמת, אין אהבה, אין תזכורת אלוהית - - במחוזות הגיהנום. לא ניתן לשאת זאת שם. הישויות שם צריכות לצמוח בהדרגה אל תוך מצבים מפותחים יותר, עד אשר אורם של מצבים אלו יוכל להפוך לאמצעי שיאפשר צמיחה נוספת.

אני רוצה להזכירכם שנית שאתם מאכלסים ספירת ביניים, שבה צד אחד של הקוטביות איננו מוציא מכלל אפשרות את האחר, וזה משקף במדויק את מצב התודעה שלכם. אולי תבינו את מצבם של אלה שאינם יכולים לשאת את האור כשתזכרו זמנים בהם התקיימה בכם החוויה של מלאות האהבה, האור והאושר, ולמרות זאת מחשבותיכם שוטטו לסוגי אי נוחות שנחוו על ידכם מדי פעם. שליליות, מחלוקות, הרס, עדיין מספקים לכם לעתים סוג של הנאה שלילית וריגוש. עבור יצורים במקומות הנמוכים והחשוכים ביותר של התודעה, או בעולמות הנמוכים ביותר, כל אור מכאיב באופן בלתי נסבל.

ובכן, מדוע אני אומר לכם זאת בזמן הזה? הדגש בהמשך עבודתכם צריך בברור להיות מושם על התגברות והתעלות מעבר לדואליות, לאחר שקודם כל הבנתם אותה לעומקה. לפיכך עליכם להכיר בכך שמרחב החיים והתודעה הנוכחית שלכם יכולים להיות רק צירוף של מה שמתקיים גם בצירופים אחרים ובאופני פיזור שונים על פני הספקטרום הכולל של התודעה (You must therefore recognize that your present sphere of life and consciousness can only be a combination of what also exists in other combinations and in different distributions on the total spectrum of consciousness). ואם משתנים מסוג זה אכן קיימים, דבר שהגיוני להניח, בהכרח קיימות גם ספירות של תודעה שבהן אין כלל דואליות --- לא במובן החיובי, ולא במובן השלילי.

כאשר תודעה פוגשת לראשונה את הריק, החשיכה היא עד כדי כך גדולה שמופיעה אחדות שלילית, באופן זמני. רק כאשר התודעה מתרחבת בהדרגה, מופיע באופן הקוטב האחר, החיובי, ויוצר דואליות. בשלב זה, דואליות היא כבר תנועה קדימה בתוכנית האבולוציה. רק כאשר התודעה מגיעה למלוא הפוטנציאל שלה, הופכת האחדות לחיובית באופן מלא. משהושלם שלב זה אין עוד כאב, מתח, או מוות, זמני ככל שזה יהיה. אין עוד קונפליקט.

מתפקידי עכשיו לפתוח בפניכם דרכים נוספות להבנה ולהתגברות על דואליות, כדי שתראו את המלכודות והקשיים המנטאליים המסתערים על ההכרה/מודעות/מיינד (mind) האנושי, במצבה הנוכחי. משמעותה של דואליות היא תמיד מתח וקונפליקט. בהרצאה האחרונה הרחבתי על היבט מאד מסוים של מתח זה. עכשיו אחדד נושא אחר בעל חשיבות עליונה עבור כולכם. כשתבינו אותו במלואו הוא יסייע לכם להמשיך ולהתגבר על היבט נוסף של כאב הקוטביות המתמשך שאתם מצויים במאבק מתמיד נגדו.

תכופות אתם משתמשים בביטוי "התמסרות" (surrender). אתם חשים שמילה זו מכילה בתוכה היבט חשוב של הגשמה רוחנית. אולם יש מידה לא מבוטלת של בלבול בקשר למילה זו שדורש חקירה. בני אדם שאינם מסוגלים להתמסר אינם מסוגלים להגיע אל הליבה של עצמם, או אם תרצו אינם מסוגלים למצוא את טבעם האלוהי, אינם מסוגלים לאהוב, אינם מסוגלים באמת ללמוד ולצמוח. הם מאד נוקשים, מוגנים וסגורים. היכולת להתמסר, היא מהלך פנימי חיוני אשר בעקבותיו כל טוב יכול לשפוע.

אתם חייבים להתמסר לרצון האלוהים; אם לא, לנצח תיוותרו מחוברים לרצון-העצמי קצר הראות שלכם, המביא לכם כאב ובלבול. התמסרות פירושה שחרור של האגו, של רעיונות שדבקתם בהם, מטרות, תשוקות ודעות – כל זאת למען האמת. ואלוהים הוא האמת.

כמו כן אתם צריכים להתמסר לרגשותיכם. אם לא תעשו כן, תמיד תרוששו את עצמכם, תכחישו את טבעכם החש, המרגיש (feeling nature). תהפכו לאוטומטים.

עליכם להתמסר לאלה שאתם אוהבים. פירושו של דבר לתת אמון, לתת להם ליהנות מן הספק, להיות נכונים להיכנע (to yield), כל עוד זה משרת את תכלית האמת.

וודאי שאתם חייבים להתמסר למורה בכל תחום שהוא שברצונכם ללמוד. אם ההתמסרות הבסיסית חסרה, אין זה משנה עד כמה המורה יהיה מסוגל ונכון לתת לכם, אתם תוכלו לקבל מעט מאד, אם בכלל. דבר זה חל גם על מורה רוחני. אם אתם כל הזמן מונעים את אמונתכם ומחזיקים בהסתייגויותיכם, אינכם מאפשרים לדינאמיקה החשובה ביותר להתפתח. אפשרי שתשערו שאתם יכולים לספוג ידע מנטאלי ממורה ממנו אתם "שומרים מרחק" באופן פנימי, וזה נכון במידה מסוימת. אולם בלמידה אמיתית מעורבים הרבה יותר מתהליכים מנטאליים. יש בכך מישור פנימי, רגשי, רוחני,

לא רצוני, שגם הוא זקוק ללמידה. במישור זה דבר אינו יכול להלחל ללא התמסרות למורה. חוק זה נכון גם לגבי הדברים הארציים ביותר שברצונכם ללמוד. תהליך הנלמד רק ברמת ההיקש המנטאלי איננו יכול באמת להיטמע. הוא חייב להיחווה כמציאות פנימית לפני שהוא יכול להפוך לשלך. ועל אחת כמה וכמה כאשר מדובר בהתפתחות רוחנית.

סירובכם להתמסר קשור בחוסר אמון, חשדות, פחדים, ובהבנה המוטעית שאם תיכנעו תאבדו את האוטונומיות שלכם, ואת יכולתכם לקבל הכרעות בעתיד. הסירוב להתמסר יוצר רצון עצמי מפותח יתר על המידה, אשר גובה את מחירו באישיות. האדם המפחד להיכנע הופך באמת מרושש. התמסרות היא עד כדי כך מהלך של מלאות, של מתן, של שחרור - שהעשרה חייבת להגיע בעקבותיו על פי חוקי הטבע. רצון עצמי מפותח יתר על המידה תמיד מביא למאבק. אתם יכולים לראות בעולמכם כיצד התנגשות בין שני רצונות עצמיים חזקים יוצרת מלחמה גדולה או מלחמה קטנה. כדי לאפשר שלום, בין יחידים או בין מדינות, צריך להיות וויתור (yielding).

ובכל זאת איננו יכולים פשוט לקבוע שהתמסרות היא המפתח. זה לא פשוט עד כדי כך. ואם תיכנעו לאדם שבאמת איננו ראוי לאמון? ואם תוותרו בדיוק היכן שדרושה רוח לוחמנית כדי להישאר באמת? הצורך לעמוד ולהילחם עבור מטרה צודקת, להגן על עמדה נכונה, לעמוד על תביעות מוצדקות, הוא הכרחי בכל מערכת חיים בריאה ופרודוקטיבית. יכולת ההבחנה מתי לתת אמון ומתי לא, היא נחוצה ביותר. "וכיצד אדע?" אתם שואלים את עצמכם לעתים קרובות.

מבוכה גדולה מאד מתעוררת בדיוק כאן. מעטות הן השאלות בחיי אנוש שיש לגביהן כל כך הרבה אי הבנה והתקה (displacement), כמו בשאלה אודות התמסרות מוטעית והחלטיות (אסרטיביות) מוטעית. איך תהפכו למודעים יותר להיבט חשוב זה של החיים? איך תוכלו להימנע מכניעה וויתור תחת המסווה של התמסרות? איך תוכלו להימנע מהיצמדות מוטעית ועיקשת כאשר התמסרות היא הדבר הנכון לעשות? הרשו לי להראות לכם מספר מפתחות אשר יאפשרו לכם בבוא הזמן למצוא את האיזונים המדויקים.

לאגו תלתי המכחיש אחריות עצמית די בלתי אפשרי להתמסר. במקרה כזה התמסרות משמעותה מסירה של אוטונומיה. מסיבה זו אלו אשר הם בחשאי, ולעתים באופן בלתי מודע, התלתיים ביותר, אלו הכמהים ביותר לשלטונה של סמכות מושלמת, הם המתגוננים ביותר כנגד כל וויתור (yielding). הם חשים באיזה מקום מעורפל שהמסירה של עצמך יכולה לקרות רק כאשר העצמי חזק ובריא; אזי העצמי יצמח להיות יותר חזק ויותר בריא דרך הפעולה של נתינת עצמך. לכן, חבריי, כאשר אתם מוצאים בעצמכם או באחרים אי יכולת להיכנע, לתת אמון, להתמסר, לוותר, חפשו את המגמה הנסתרת של תלות ושל הכחשה של אחריות עצמית לאמיתה. ככל שגדל המרד, ככל שגוברת ההפגנה החיצונית של "אני חייב להגן על האוטונומיה שלי, ולכן לעולם לא יגידו לי מה לעשות", כך נואשת יותר הכמיהה האישית שלא לשלוט בחיך שלך, שלא להיות מוחזק אחראי להחלטותיך ולתוצאותיהן.

כאשר אתם בוחרים בן זוג, חבר, מורה או אדם כלשהו שביחסים עמו נדרשים אמון ומידה מסוימת של התמסרות, עד כמה אתם מסונוורים על ידי משאלות לבכם, על ידי הרצון העצמי שלכם (self will), הדורש מאותו אדם לנהוג באופן מסוים על מנת לשרת חלק מן התשוקות והמטרות המעוותים שלכם? מאחר וחלק בתוככם מודע לעניין זה, חוסר האמון שלכם מוצדק במידת מה, אפילו אם אותו אדם ראוי לאמונכם במונחי המציאות. כדי לבטוח ולהתמסר עליכם להיות משוחררים במידה סבירה מציפיות בלתי מציאותיות. ראייתכם חייבת להיות בהירה ולא מעוותת על ידי מניעים ילדותיים או הרסניים. כאשר זה המקרה האינטואיציה שלכם תפעל; האבחנות שלכם יהיו ברורות ואמינות; הערוץ שלכם ייפתח (your channel will come through). תדעו שהאדם עליו אתם סומכים איננו חייב להיות מושלם באופן אולטימטיבי כדי להצדיק את אמונכם. פשוט תוכלו להתמסר היכן שזה נחוץ.

התמסרות לעולם אין פירושה ויתור לתמיד על יכולתכם לעשות הבחנות ולקבל החלטות עצמאיות. היא עשויה להורות על שינוי כיוון אם הדבר מתאים. שכן החיים הם זרימה מתמדת. הכול וכולם משתנים, ואין כל ערובה לכך שמה שנכון היום יהיה נכון גם מחר. ככל שגדלה יכולתכם להתמסר באופן הנכון, כך תגלו שאתם מתחזקים, ושיכולת הראייה שלכם מתחדדת.

בהווה, רבים מכם מוצאים את עצמם בשלב ביניים שבו העצמי איננו שלם עדיין, ושראייתכם אינה די אובייקטיבית כדי שתשחררו את עצמכם באמת אל תוך עמדת ההתמסרות הפנימית/ המסירה הפנימית הנדרשת, שבלעדיה אין אפשרות להפוך לאדם שלם. לכן עליכם לנסות ולהתכוונן באופן מודע ליותר אחריות עצמית בכל דרך אפשרית --- מוחצנת וסמויה --- ברמות הפנימיות והחיצוניות. בה בעת אתם נדרשים להתפלל באופן מודע ומכוון למען היותכם יכולים לתת אמון באלה שמגיע להם אמונכם, ללכת אחר מנהיגותם, ולוותר על רצונכם העצמי. מסירה זו של הרצון העצמי היא

תמיד פעולה כלפי האלוהים. רק רצונו שלו נכון שימלא את מקום רצונכם, אלא שלעתים, רצון האלוהים יכול לפעול רק באמצעות אחרים לפני שיגלה עצמו ישירות דרככם.

זהו גם רצון האלוהים שתתמסרו למנהיגות הרוחנית אליה הוביל אתכם. זהו רצון האלוהים שתיכנעו לכמה מן התהליכים הבלתי רצוניים היפים ביותר שבתוך עצמכם - כגון רגשות האהבה שבתוככם, והאינטואיציות העמוקות ביותר שלכם. זהו רצון האלוהים שתהפכו מסוגלים להתמסר בה במידה שהנכם מסוגלים ללחימה ולעמידה על שלכם. ככל שתגבר האוטונומיה ויצירת העצמי שלכם, תחושו בברור רב שאין כל סתירה או דואליות בין התמסרות לבין עמידה איתנה. למעשה, יתברר לכם שהאחד מניח מראש את האחר, ואיננו אפשרי ללא האחר.

מאבקכם האנושי הוא טראגי. אתם כמהים באופן עמוק להגשמה שהיא בהחלט אפשרית ולא בלתי מציאותית כפי שלעתים אתם נוטים להאמין. ובכל זאת אינכם מאפשרים את הגשמת הכמיהה שלכם על ידי שאתם חוסמים את נטייתה הטבעית של נפשכם להתמסר. הדברים הטובים באמת יכולים להגיע רק כאשר אתם מתמסרים לכוחות היותר חזקים ביקום, מבפנים ומבחוץ, בין שזו התמסרות לבורא, לבן אנוש אחר, או להוויה של חסיד מאמין/ תלמיד. (follower).

אולם אתם גם צריכים להילחם למען הגשמה זו על ידי נטישת הפאסיביות וחוסר האחריות שלכם בכך שאתם מתאווים שסמכות אידיאלית תעשה כל זאת עבורכם. אתם זקוקים לתוקפנות פעילה, חיובית, כדי לא להרשות לעולם לכוחות האפלים שבתוככם לכבוש אתכם, או לגרום לכם להאמין שהכול חסר ערך, או לשכנע אתכם להיכנע ללחישתם אודות חוסר תקווה והתמסרות לא נכונה. פה עליכם לעמוד איתן ולהכיר בעוצמה הטמונה בתהליך החשיבה שלכם, ברצונכם הפנימי, ביכולתכם לבחור באמונה על פני פחד, באומץ על פני פחדנות. כי מה דורש יותר אומץ מאשר האמונה באמת האלוהית ובכוחם לחיות ולהוכיח אותה?

מדובר באיזון מכויל/מדוד בעדינות בין התנועה האקטיבית של האישיות - פעולה, מחשבה או גישה - לבין התמסרות אותנטית/אמיתית. התמסרות אותנטית לעולם אינה מחלישה את האישיות. היא גורמת לאגו החיובי להיות בריא וחזק יותר. היא מאפשרת לכם להיות יותר אוטונומיים ופעילים. פעילות חיובית וחיוב עצמי (self affirmation) אמיתיים הופכים אתכם לדי חזקים ודי גמישים כדי שתעזו לשחרר את העצמי, להתמסר, ולאפשר לעצמכם לזרום עם/ביחד עם אופן תנועה אחר (a new movement) הנובע ממקורות שלא הכרתם עד כה. כוחות אלה, כפי שהזכרתי קודם, יכולים לבוא מתוך עצמכם; הם עשויים לבקש אתכם להסתכן וללכת אחרי מורה או אחרי בן זוג אוהב. משמעות הדבר לעולם איננה עצימת עיניים בפני המציאות. להיפך; עליכם תמיד לפתוח את כל כישוריכם / יכולותיכם ולהתבונן באופן אובייקטיבי, ללא מניע אישי. בדקו האם אתם עדיין רוצים לראות את האחר כמושלם יותר מפני שאתם עדיין שואפים לוותר על אחריותכם האישית, או האם אתם רוצים להיות תמיד מאובטחים/משוריינים מפני כל צורה של כניעה (yielding), הליכה בעקבות, או התמסרות, ומחפשים דרך להצדיק זאת. ייתכן שאתם רוצים לראות באחר אדם גרוע יותר מאותה סיבה ממש. ואז תוכלו לומר, "אין לבטוח באיש, אני חייב להיות תמיד על המשמר."

כולכם נכנעתם בכמה תחומים בחייכם, אחרת לא הייתם מכירים את ההגשמה והמצבים החיוביים מהם אתם נהנים כיום. הצמיחה אותה חוויתם בנתיב זה נובעת בחלקה מכך שהרשיתם לעצמכם לתת אמון בתהליך הזה, במסייעים שלכם (helpers), במנהיגים שלכם ובי. כל זה סייע בידכם להיפתח קצת הלאה ולתת את אמונתכם באלוהים. אמון זה אולי אינו חובק עדיין את כל תחומי הווייתכם. אבל במידה שבה האמון כן מתקיים, אתם משוחררים, חופשיים, חזקים ובטוחים בעצמכם. כך שמה שאני אומר כאן אכן נשמע כפרדוקס רציני: רק כאשר אתם מוסרים את עצמכם, אתם יכולים למצוא את הכוח והאוטונומיה האמיתיים שלכם.

נכון גם לציין שכולכם עדיין מונעים מחלק מעצמכם את התנועה הזו של התמסרות מוחלטת. תמיד נשארת פינה קטנה בנשמתכם אותה אתם מסייגים/"שומרים בצד", מגינים עליה מפני הזרימה המוחלטת של התמזגות עם ה"הכול". ככל שאתם "שומרים בצד" יותר, כך תהיינה הבעיות גדולות יותר, יותר פחד, כאב וקונפליקט חייבים להתקיים בנפשכם. האירוניה היא שאתם מאמינים שההיפך הוא הנכון. אתם חושבים שאתם בטוחים רק כאשר אתם מחזיקים את עצמכם בנפרדות, חשדנות וקשיות. האמת היא שעל ידי התמסרות מוחלטת לאלוהים לא רק שאתם מוצאים בטחון אמיתי, אתם גם הופכים מסוגלים להתמסר לאחרים, אם וכאשר זה מתאים בחייכם. רק כאשר אתם בהתמסרות מוחלטת לאלוהים הערוץ שלכם בהיר ונקי דיו כדי להבחין בין אמת לזיוף, לראות מי מתאים ומי אינו מתאים לאמונתכם, ולהליכתכם אחריו. אז אתם יכולים להשיל מעליכם את עצמיותכם בביטחון, כפי שנפשכם מבקשת מכם, ללא הפחד לאבד את עצמכם. או אולי אני יכול לנסח זאת באופן שונה: רק כאשר אתם מסוגלים לאבד את עצמכם, אתם יכולים למצוא עצמי יותר אמיתי ושלם שהוא אתם.

היכולת למסור את עצמכם, לאבד את עצמכם, כמוה כהיות אדם בריא ושלם. ראשית עליכם להבין באופן מנטאלי את מלוא חשיבותה של ההתמסרות כך שתהיה לכם המוטיבציה להתניע תהליך זה. אחר כך עליכם להגיע לכלל החלטה מרצונכם החופשי. לא קשה להבחין כיצד שוב ושוב באופן מודע ומכוון אתם מסרבים להיענות למהלך ההתמסרות. ההחלטה המודעת, לשחרר באופן מכוון את העצמי ולהתמסר מפחידה בהתחלה, אולם לאחר שתאספו את האומץ לעשות זאת שוב ושוב, תגלו את תחושת הבטיחות והביטחון שזה מקנה.

ואז תצטרכו להתמודד עם הרמות הלא רצוניות בכך שמחזיקות בכך חזק ומונעות מכם להתמסר. יתכן שבתחילה תזהו את ההיבט הממאן הזה רק באופן עקיף, על ידי תופעות/ביטויים חיצוניים שלו, ולא על ידי מודעות ישירה אליו. תזדקקו אז ליושרה ולחוסן שבכם כדי לחקור את ההיבטים הלא נעימים של התופעות החיצוניות, בטרם תוכלו להבחין באותו גרעין קשה בתוכם שנרתע וממאן. יש לגשת אל חלק לא רצוני זה באופן שונה מזה שבו ניגשים לחלק המודע. החלק המודע יכול להיענות באופן ישיר להכוונת רצונכם, אך החלק החבוי הלא רצוני, איננו מסוגל לכך. מה שאתם צריכים לעשות אז הוא לבקש מה"קריסט" שבפנים (The Christ within) (היסוד האלוהי שבכם?) לאפשר את השינוי. התפללו בעבור החלק בכך שאיננו נענה לכוונתכם החיובית ולרצונכם הטוב. היו נלהבים ברמה המודעת מההשתוקקות לאחד את כל כולכם ברצון העז להתמסר במלואכם לבורא. עליכם גם לטפח את יכולת ההתמסרות לבני אדם אחרים. אבל הכירו בכך שהחלק הלא רצוני שבכם ימשיך תחילה להתמהמה מאחור. הוא איננו יכול להיענות מיד ולעתים קרובות הוא נאחז בעיקשות למרות כוחכם המודע להביא לידי שינוי. פנו מקום לתהליך בתוך התהליך היותר גדול, שבו אותה פינה חבויה בתוכם תדביק את הפער ותצטרף לשאר.

אין לכם מושג עד כמה חזקה רוחכם (spirit). ללא הרף אתם אומדים את עצמכם בחסר ומאמינים שאתם הרבה יותר חלשים, וחסרי השפעה, מכפי שהנכם באמת. מאחר שאינכם יכולים לחוות אלא על פי אמונתכם, קשה לכם מאד לגלות עד כמה חזקים הנכם באמת. אתם יכולים ליצור כל דבר מאחר ועומדים לרשותכם כל כוחות היצירה האלוהיים. וכמובן שאתם עושים בדיוק את זה. חלק מיצירותיכם אינן רצויות, מאחר והן נובעות מתוך אמונות שליליות ומושגים מוטעים. אילו רק יכולתם לראות את הכוחות העצומים הטמונים במחשבותיכם, אמונותיכם, התייחסויותיכם ותשוקותיכם.

העוצמה של רוחכם החיה עדיין מצפה להתגלות. יש מחסום בפני גילוי זה. לעתים קרובות אתם מתבוססים בתפיסה שאתם חסרי אונים ומוכים על ידי כוחות עוינים. אפילו האמונה הרווחת באלוהים יכולה לתרום לתפיסה שאתם חסרי אונים. ושוב, אין זו סתירה לומר שהעוצמה כולה היא באלוהים. הוא המקור לכל. ובו בזמן אין זה מונע בשום אופן את יכולתכם הפוטנציאלית להתחבר לעוצמה אלוהית זו ולאפשר לה לזרום דרככם. טמונה בכך היכולת להפוך להיות קולטנים וסוכנים פעילים של העוצמה האדירה הזו. יש לכם היכולת המולדת להיות תחנת ממסר לכוחות יצירתיים. אילו רק ידעתם זאת ואילו רק השתמשתם בכך בתבונה.

מצד אחד המחסום מתקיים משום שהרצון העצמי של המיינד המוגבל הוא לעתים קרובות בסתירה לרצון האלוהי ולחוק האלוהי. היאחזותכם העיקשת ברצון העצמי שלכם מפחיתה את עוצמתכם, שכן כוחותיכם היצירתיים משותקים כשאתם נאחזים. ומאידך, קיים בכך חלק שאיננו מעוניין להיות ישות בוגרת לגמרי ובעלת יכולת יצירה עצמית. חלק זה מעדיף שיתנו לו. הוא מעדיף להימנע מן האחריות ליצירת חייו. חלק לא בוגר זה מחליש אתכם בצורה אחרת. אף אחת מן החולשות הללו איננה מולדת/אינהרנטית. אלה מבנים מלאכותיים ומיותרים שהם תוצאת תפיסות שגויות ובורות. מרגע שתיעוררו לתוך יכולתכם המולדת ליצור/לברוא, לשנות ולהשפיע על מהות נשמתכם שלכם, כמו גם על זו של סביבתכם, תיווכחו מי אתם באמת.

היווכחות/הכרה חדשה זו מאחדת - בין השאר - את סוגי הדואליות המסוימים אודותם דיברתי במהלך הרצאה זו: התמסרות (surrendering) - ועמידה איתה, היכנעות (yielding) - ואסרטיביות עצמית, ויתור (giving in) - ולחימה עבור מטרת אמת ראויה.

בעוד אתם מגששים אחר אותו קו/סמן דק של מתיי ואיך לבטא כל אחד מן הניגודים הללו, תגלו כי הם אינם ברירות בלעדיות המוציאות זו את זו מכלל אפשרות. נכון הוא ששתי הגישות הן מרכיבים הכרחיים בחיים, ובה בעת גם נכון שהיכולת להתמסר באופן מלא מחזקת אתכם בלחימה עבור ומתוך האמת. ובהיפוך של הדברים, האומץ להילחם באופן אובייקטיבי, למצוא את האמת תוך התעלמות מתועלת אישית ואג'נדות חבויות, יקנו לכם את הכוח הנדרש להסתכן "לשחרר" ולהשיל מעליכם את עצמי-האגו שלכם. תייצרו אז תגובה אוטומטית הרמונית שתתאים ותהיה נכונה לכל

מצב ומצב. אך כל זה דורש מידה רבה של גישוש ומודעות שקולים בעת שאתם גדלים לתוך מצב זה, ועד שמערכת התגובות שלכם תכוונן את עצמה מחדש לאופן הטבעי שבו היא נועדה לפעול מלכתחילה.

התמסרות מסתכמת לכדי סוג של רוגע פנימי בלתי רצוני. התהליך הבלתי רצוני קורה בהדרגה כתוצאה מהרבה עבודה רצונית ברמות החיצוניות. ובכל זאת נדמה שזה פשוט קורה! קיימת תופעה שחלקכם אולי מכירים ושיכולה לשמש כאילוטרציה/המחשה מצוינת: כאשר אנשים חווים מצבים קיצוניים של כאב, מגיע רגע בו לא ניתן עוד לשאת אותו. ברגע הזה חל וויתור על המאבק בכאב ברמה הבלתי רצונית, ומתרחשת התמסרות מוחלטת לכאב, המתעלה מעבר לרצייה ולרצון המודעים. באותו רגע פוסק כל כאב ומתחוללת התמרה לאכסטזה. תופעה זו ידועה היטב למענים השטניים של בני אדם בגלל סיבות פוליטיות או אחרות הקשורות בכוחנות. כאשר הם מבחינים בהתמרה המתרחשת הם מפסיקים את העינוי כדי לאפשר לקורבן לחזור למצב שבו הוא שוב מתנגד לכניעה/התמסרות. אני מביא דוגמא זו כדי להראות כיצד ניתן להתעלות על כל דבר, כולל כאב, אם מבינים נכון את המושג של התמסרות ומכלילים אותו בנשמה.

חברי האהובים, קבלו לתוככם מחשבות אלו ותנו להן מקום ומרחב בתודעתכם (in your mind). זה יחולל בתוככם תהליך חדש אשר יעשיר את אישיותכם באופנים חדשים של ביטוי עצמי. יהיה בכך המקום לתקיפות, לעמידה איתנה מתוך חיוב עצמי (self-affirmation), וליכולת להתמסר בכל זמן ובכל מקום בהם גישה זו מתאימה ומעשירה. ההתמסרות לאלוהים תמיד מתאימה ונושאת פרי. ההתמסרות של כל כולכם ורגשותיכם למדריך, למורה, למסייע (helper), לחבר או לתנאים מסוימים היא מהלך שלעתיים קרובות נחוץ, ושבלעדי אינכם יכולים להשלים את עצמכם (to complete yourself).

חברי היקרים והאהובים, הנכם כה מבורכים, נישאים בשפע/בעושר רב כל כך בידי האלוהים. דעו את כוח רוחכם, זה המתגלה כאשר אתם מכירים/"יודעים" את החיבור שלכם למקור האולטימטיבי/המוחלט של הכול.

תרגום מחודש : אליה, אוג. 2014